

právním důvodu (causa debendi). Rovněž jest nepochybné, že pro závazek toho, kdo směnku podepsal, jest směrodatnou jen vnější forma, i kdyby se snad při jejím uskutečnění nedostávalo pravé vůle. Než to platí jen vzhledem k třetímu bezelstnému nabyvateli směnky, neboť nesrovnávalo by se s právní povahou a účelem směnky jako papíru cirkulačního, by třetí poctivý její nabyvatel měl býti v pochybnostech o pravosti vůle osob ze směnky zavázaných, po případě nésti důsledky tohoto nedostatku vůle. Jinak jest tomu v poměru k přímému nabyvateli směnky, který na vůli vydatele směnky při zřízení skriptury působil způsobem právně nepřipustným, na příklad předstíráním, že směnka nebude proti němu zažalována, nebo, což jest totéž, že vydatel nic platiti nemusí, že jeho podpis jest jen pouhou formalitou. Jestliže tedy nabyvatel směnky takovýmto způsobem vylákal podpis vydatelův a přes to směnku proti němu zažaloval, může mu žalovaný podle čl. 82 sm. ř. právem namítati úmluvu s ním ujednanou, podle níž vůči němu ze směnky neměl býti zavázán.

Čís. 6241.

Používá-li obchodník téže firmy v různých jazycích, musí se znění firmy ve všech jazycích úplně shodovati. Rejstříkový soud jest oprávněn dáti příkaz ku předložení potvrzení tlumočnicka o shodě zvoleného znění firmy v cizím jazyku s jejím zněním v jazyku německém.

(Rozh. ze dne 8. září 1926, R I 519/26.)

Rejstříkový soud nařídil firmě překlad zvoleného znění firmy v jazyku francouzském do státního jazyka. Rekursní soud nevyhověl rekursu, pokud napadené usnesení obsahovalo v sobě zároveň příkaz ku předložení potvrzení tlumočnicka o shodě zvoleného francouzského znění firmy s německým zněním firmy, a postoupil rekurs do napadeného usnesení, pokud jím byl nařízen překlad zvoleného znění firmy v jazyku francouzském do státního jazyka, podle Šu 96 jazykového nařízení presidiu prvního soudu k příslušnému jednání. Důvody: Pokud příkaz, by předložen byl překlad zvoleného znění firemního v jazyku francouzském do jazyka státního, zároveň chová v sobě příkaz ku předložení potvrzení tlumočnicka o shodě francouzského znění firemního s německým zněním firmy, jest rekurs do tohoto příkazu neodůvodněným. Dle Šu 22 min. nař. ze dne 9. března 1863, čís. 27 ř. zák. musí soukromé listiny, jichž opověď se dovolává, býti soudně nebo notářsky ověřeny a musí tudíž i prokázána býti shoda zvoleného znění firemního v řeči francouzské s německým zněním firemním. Tento průkaz může býti podán dle §§ 4, 287 cís. nař. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. zák. soudně zřízeným přísežným tlumočnickem a potvrzení takového tlumočnicka o shodě francouzského znění firemního s německým zněním firemním musí firma předložiti, ačli francouzské znění firemní zapsáno býti má do rejstříku obchodního. Ve směrech právě uvedených není rekurs odůvodněným a nebylo mu proto vyhověno. K vyřízení rekursu do usne-

sení prvního soudu, pokud jím nařízen byl překlad zvoleného znění firmy v jazyku francouzském do státního jazyka, není tento soud příslušným a postupuje se dle §u 96 jazykového nařízení č. 17 z roku 1926 presidiu krajského soudu k příslušnému jednání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Firma jest kupeckým jménem obchodníka neb obchodní společnosti, pod kterýmž provozují obchod a jímž při obchodování podpisují (čl. 15 obch. zák.). Firma musí býti jednotná, t. j. obchodník může míti pro určitý podnik jen jedno jméno. To plyne již z pojmu firmy i ze znění čl. 15 obch. zák. Jakmile si tedy obchodník již vyvolil pro svůj podnik určité jméno, nesmí užívati jména jiného. Tím není však vyloučeno, aby obchodník nepoužíval téže firmy v různých jazycích. V takovém případě musí se znění firmy ve všech zvolených jazycích úplně shodovati. Netteba ovšem překladu otrocky věrného, jakmile by tím trpěla jazyková správnost nebo byla porušena jasnost a srozumitelnost jinojazyčného znění firmy. Překlad musí především vystihnouti smysl původní firmy, hlavně firmy věcné, a přiblížiti se pokud možno doslovnému jejímu znění. Úkolem rejstříkového soudu jest, by zkoumal, zda tato shoda jest zachována a tím i zvolené cizojazyčné znění firmy přípustným. Při tom musí mu býti zůstaveno, by posoudil, zda jeho jazykové znalosti k tomu úkolu postačí, či zda si má od stran vyžádati překlad, pořízený soudním tlumočnickem (§ 287 nesp. říz.). Nejde tu o otázku jazykového práva ve smyslu zákona ze dne 29. února 1920, č. 122 sb. z. a n., pokud se týče vládního nařízení ze dne 3. února 1926, č. 17 sb. z. a n., nýbrž o přezkum, zda firma vyhovuje zákonným předpisům (§ 10 uvoz. zák. k obch. zák., čl. 26 obch. zák. a § 5 a 102 zákona ze dne 6. března 1906, č. 58 ř. zák.). Potvrdil-li tedy rekursní soud opatření rejstříkového soudu, pokud obsahuje také příkaz k předložení potvrzení tlumočnicka o shodě zvoleného francouzského znění firmy s jejím zněním v jazyce německém, není to v rozporu se zákonem, a není proto dovolací rekurs v §u 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, č. 208 ř. zák. odůvodněn a nemohlo mu býti vyhověno.

Čís. 6242.

Dovolací rekurs jest přípustným (§ 527, druhý odstavec, c. ř. s.), třeba rekursní soud nevyhradil svému zrušovacímu usnesení pravomoc, když nařízené doplnění netýká se již sporné otázky.

Do udělení práva chudých, jež se stalo teprve rekursním soudem, jest dovolací rekurs nepřípustným. To platí i tehda, když rekursní soud uznáv zásadně nárok na udělení práva chudých, zrušil zamítající usnesení prvního soudu a uložil mu další šetření o podmínkách udělení práva chudých.

(Rozh. ze dne 8. září 1926, R I 645/26.)